

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 19 (346)
Anul IX
27 mai 2018

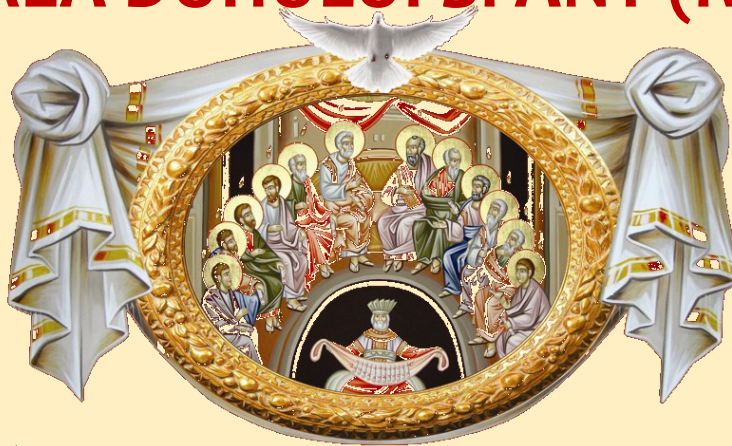
ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT (RUSALIILE)

In Duminica Rusaliilor sărbătorim minunea Pogorării Duhului Sfânt peste apostolii Domnului și ziua întemeierii Bisericii creștine. Avem așadar un praznic de o îndoită și covârșitoare însemnătate. Mântuitorul Iisus Hristos, înainte de răstignire, și-a mângâiat ucenicii întristați prin făgăduința Duhului Sfânt, Mângâietorul lumii. Iată că această minune s-a împlinit în această zi. În timpul când Domnul Hristos umbla pe pământ, lucrarea Lui era limitată la câteva sute sau mii de oameni, care puteau să-L întâlnească, să-L vadă, sau să-L atingă. Dar prin puterea Duhului Sfânt, care s-a revărsat în Duminica Rusaliilor, bogăția Harului Său nu va mai cunoaște limite. De altfel, Iisus a spus ucenicilor Săi, ca și samarinencei: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care Eu le fac, ba încă va face

alte și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14, 12) – „Oricine va bea din apa pe care Eu o dau, se va preface în el, într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4, 14).

Duhul Sfânt este Vistierul bunătăților, Sfințitorul și Mângâietorul tuturor inimilor. Toate

bisericiile sunt casele Duhului Sfânt; toate slujbele bisericești sunt lucrările Duhului Sfânt, de aceea spune un sfânt părinte că fără Duhul Sfânt nu este nici Biserică, nici preot, nici predică, nici slujbă, nici taine. De aceea ca să putem intra în Împărăția, divină, trebuie să primim darurile și binecuvântările Împăratului nostru Hristos.

Pentru a primi moștenirea minunată pe care ne-a promis-o, a trebuit ca tot El, Dumnezeu iubirii să facă primul pas, venind încă o dată sub altă formă și să așeze Împărăția lui Hristos în inimile credincioșilor. Altfel lucrarea lui Hristos ar fi fost inutilă și zadarnică, iar Iisus ar fi fost un rege fără supuși, un domn fără credincioși, un comandant fără trupe, un Dumnezeu pe care nimeni nu L-ar fi cunoscut și mărturisit.

(Pr. Ionuț Muraru, parohia Slobozia)

Ce facem cu ramurile de tei binecuvântate la Rusalii?

Plina dumnezeieștii Treimi și trăirea ei în viața creștină o avem manifestată în toată plinătatea la sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt, în Duminica Cincizecimii. Importanța acestei sărbători a dus la numirea ei în popor drept Duminica Mare. Săvârșirea dumnezeieștii Liturghii, continuată de Văcemia plecării genunchilor reprezintă centrul sărbătorii, chiar dacă astăzi sursele mediatice pun accentul pe binecuvântarea și împărțirea ramurilor verzi de tei sau nuc.

La finalul celor șapte rugăciuni, cu un puternic mesaj teologic, urmează rânduială de binecuvântare a ramurilor verzi. Acestea sunt aduse în fața Sfințelor Uși, acolo unde preotul le stropește cu aghiasmă mică, rostind: „**Se binecuvântează ramurile acestea cu harul Preasfântului Duh și prin stropire cu această apă sfințită, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!**”.

Ramurile de tei sunt împărțite credincioșilor de către slujitorii Bisericii. Acestea se iau acasă ca semn de binecuvântare și se așează la porți, la ușile de la intrare și chiar la icoane. Simbol al limbilor de foc – semn al pogorării

Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, au fost primate de către creștini drept semn al binecuvântării lui Dumnezeu. Din acest motiv a existat o grijă aparte pentru ramurile de tei binecuvântate la biserică în duminica Pogorării Duhului Sfânt. În cele mai multe zone din țară, ele sunt păstrate la icoane până la odovania sărbătorii, adică până în sâmbăta de dinaintea Duminicii Tuturor Sfinților, deși există practici ca ele să fie păstrate un an întreg. Deși nu este regle-

mentat canonic, atunci când se usucă, ramurile pot fi arse într-un loc curat ori îngropate, pentru a se „reîntoarce” în natură. Având în vedere această corectă practică, este bine ca ramurile să nu fie aruncate la gunoi sau în alt loc, la întâmplare – pentru a nu nesocoti binecuvântarea lui Dumnezeu care a venit asupra lor, prin rugăciunea pe care preotul a rostit-o în Duminica Pogorării Duhului Sfânt.

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Sfânta Treime

Vin om simplu călătoria pe un drum de țară, în tovărășia unui preot. Vorbind ei de una de alta, omul și-a arătat o nedumerire:

– Cuvioase părinte, nu pot înțelege cum de în Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărțite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?

– Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt și lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă, însă ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuiește acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viața și să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea

Sa, ne încălzește mereu sufletele înghețate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina și cu căldura lui nu sunt unul și același lucru și, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel și în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul și Același Dumnezeu, Căruia noi, credincioșii, ne închinăm.

Omul, ca și toate celelalte vietăți și lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului, însă oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe însă, că nu mintea și nici puterea, ci

doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

„Nădejdea mea este Tatăl, Scăparea mea este Fiul, Acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime Sfântă, mărire Ției!” (Sfântul Ioanichie)

Sursa: *Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe*, Leon Magdan

Sfântul Iustin Martirul și Filosoful

Sfântul Iustin s-a născut în jurul anului 100 în localitatea Flavia Neapolis din Palestina. În debutul primei sale *Apologii*, Sfântul Iustin se prezintă ca fiind fiul lui Priscus și nepotul lui Bacchius. Părinții săi erau păgâni și este puțin probabil să fi avut vreo rudă creștină în familie. Lucru acesta este clar și datorită peregrinării filosofice de care a avut nevoie pentru a cunoaște legea creștină. Din fericire, părinții i-au oferit o educație destul de bună, ajutându-l să-și descopere propriile talente și să fie un căutător al adevărului. Învățăturile primite nu l-au mulțumit prea mult, deoarece se refereau probabil doar la informații fără prea multă aplicație spirituală concretă. De aceea a decis că sosisse momentul să descopere care este, de fapt, sensul vieții.

În peregrinările sale, Sfântul Iustin pleacă din orașul natal și se îndreaptă spre Antiohia. Locul convertirii sale nu se cunoaște cu siguranță, tot ceea ce știm este că s-a petrecut într-o seară, pe malul mării. Din întâmplare, a observat un bătrân care se plimba și el în zona respectivă. Au intrat în dialog și bătrânul i-a dovedit zădărnicia fiecărui sistem filosofic pe care Sfântul Iustin încercase să îl abordeze în trecut. Totodată, i-a vorbit despre profeți și despre Mântuitorul Hristos. După această discuție nu l-a mai întâlnit niciodată. **Convertirea era încheiată.**

Sfântul Iustin a plecat după momentul convertirii la Efes, unde a avut loc dialogul său cu

iudeul Tryfon, relatat în scrierea omonimă. Apoi, se îndreaptă spre Roma, unde va deschide prima școală filosofică în care se va preda credința creștină. Rezonanța unui astfel de loc nu se lasă mult timp așteptată și ucenicii încep să apară, dar se nasc acum și primele conflicte. Un filosof cinic, Crescens, devine cel mai aprig adversar al Sfântului Iustin, dar este învins într-o dispută directă. Se știe că acesta a complotat împotriva Sfântului Iustin, ajungând să îl denunțe autorităților romane pentru faptul că este creștin. Oricum, curajul Sfântului Iustin a fost unul ieșit din comun, deoarece a provocat la un dialog deschis filosofia păgână într-o vreme a persecuțiilor. **În anul 165 Sfântul Iustin este decapitat**, împreună cu șase ucenici de prefectul roman Rusticus.

Una dintre cele mai importante mărturii ale Sfântului Iustin este cea legată de **desfășurarea Sfintei Liturghii** în vremea sa. Astfel, el ne-a lăsat două descrieri în acest sens, una a Liturghiei baptismale (unită cu Botezul) și cealaltă, a Liturghiei obișnuite duminicale. **Împărtășirea** nu era efectuată oricum, pentru primirea acesteia fiind necesară îndeplinirea anumitor condiții. **Condițiile esențiale pentru primirea Împărtășaniei erau: Botezul, credința dreaptă și păzirea poruncilor.** Astfel, fiecare creștin era pregătit pentru a se uni cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului. **Descrierea Liturghiei duminicale** a Sfântului Iustin este una dintre cele mai prețio-

Pomenim la 1 iunie

oase mărturii ale sale. Ritualul începea prin citirea unor pasaje din Vechiul și Noul Testament, fiind urmată de predica episcopului. După aceea avea loc sfințirea Darurilor, împărtășirea tuturor celor prezenți și trimiterea împărtășaniei prin diaconi celor bolnavi. Exista și o „Liturghie după Liturghie”, fiind vorba de strângerea de bani pentru ajutoarea celor aflați în nevoi.

Sursa: *Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, întemeietorul filosofiei creștine*, Adrian Agachi | Ziarul Lumina